

A párbeszéd új lehetőségéről a nemzeti jobb és baloldal között, illetve az ideológiai ellentétek csillapításának kísérlete, avagy a nemzeti szuverenisták – konzervatívok – és a kom- munisták egymás elleni kijátszásának nagy trükkjéről a globalista pénzügyi „elit” által

Müller Andor¹

Összefoglalás

Ahhoz, hogy a társadalmi hagyományok jobboldalinak tekinthető elemei és a közösségiség baloldali értékei összeegyeztethetőek legyenek, a mai helyzetnek meg kellene változnia, mivel jelenleg az ideológiai szekértáborok rendkívül távol állnak egymástól. Megvizsgáljuk, hogy milyen hatalomtechnikai csapdában vagyunk jelenleg mind országhatáron belül lokálisan, mind globálisan, és milyen elméleti és gyakorlati kompromisszumokra lenne szükség ahhoz, hogy ebből a csapdahelyzetből kikecmereghessünk, kimáshassunk. Olyan erős pénzügyi és politikai befolyásolás zajlik évek óta a szuverenista magyar kormány ellen, mely a tudatiparon keresztül beszivárgott a fejekbe, és mára már a magyarok között is szinte polgárháborús helyzet alakult ki. Pedig az lenne a dolgunk, hogy ésszerű keretek között lehetőséget kínáljunk a jövő nemzedékeknek és a jelenben előkészítsük a terepet, ezért legalább a viszálykodásból visszább vegyünk.

1. A témáról általánosságban

A konzervatívok és a kommunisták ugyanúgy egy felettük hatalmaskodó gazdagabb „osztály/réteg” ellenfelei, de míg a nemzeti tőkés a globalista pénzügyi „elit” kárhoztatják (a globalista pénzügyi elit kialakulásáról lásd Müller, 2024.), addig a kommunisták hagyományosan a nemzeti tőkésekkel, mint általuk burzsoáziának² tekintett osztállyal állnak szemben és lépnek fel. Éppen ezt játsszák ki a globalista pénzügyi „elit” tagjai, és fizetett hálózataik révén önmaguk javára használják fel az utóbb említett szembenállást, a kommunisták és a neoliberaisok dotálásával.

Mivel a globalista pénzügyi „elit” minden lehetséges szektorba belenyúl, manipulál, ezért az ő legnagyobb gazdasági ellenfelük mindig a nemzeti szuverenitást védő politikai oldal, és az ő köreikbe tartó tőkés csoportja.

A globalista pénzügyi „elit” tagjait sokkal nehezebb valamilyen forradalommal megfosztani mindenre kiterjedő manipulációs hatalmuktól (tudásközpontok, álcivil szervezetek, aktivisták, médiafelületek, politikusok), mivel nem konkrét egységben koncentrálnak, hanem közvetlen és közvetett képviselőik révén hálózatosan szervezkednek (bár néhány színre-lépett sakkbábút ismerünk), míg a nemzeti tőkések nevükön nevezik és állandó támadást intéznek ellenük.

¹ Neumann János Egyetem, Gazdaságföldrajzi és Településmarketing Központ munkatársa

² <https://hu.wikipedia.org/wiki/Burzso%C3%A1zia> (Letöltés: 2025-09-27)

A valakikre irányuló népharagot – főként, ha az kommunista módon az egész társadalmi rendszer megváltoztatására irányul – a globalisták, mint a piacgazdaság neoliberais pénzügyi burzsoáziájának „elitje”, tudatosan a nemzeti tőkések ellen irányítja, hiszen addig ők maguk háttérben, mintegy fedésben maradhatnak, és míg a nemzetiek ellen hergelik a kommunistákat, addig őket nem bántják.

Hiába próbálják erre felhívni a kommunisták figyelmét több oldalról – kifejezett formában a nemzeti oldalról –, a kommunistáknak hagyományosan erős az érzelmi, forradalmi túlfűtöttségük, és valakivel/valakikkel szemben le akarják azt vezetni. A könnyebb ellenállás felé fordulnak – a nemzetiek ellen –, de nem veszik észre a kommunisták, hogy kijátsszák őket a globalisták, ezért a kommunisták a végső céljukat éppen a globalisták miatt nem érhetik el, és éppen a globalista pénzügyi „elit” ellen kellene dolgozniuk, karöltve a nemzetiekkel, hiszen akkor sokkal nagyobb hasznot remélhetnének tetteiktől híveik számára. A tömegtermelés kultúrájában ugyanis a nemzeti tőkések érdeke is az, hogy sokkal következetesebben bánjanak munkásaikkal és – a nemzeti stratégia szempontjából is – nagyobb lehetőségeket kínáljanak a dolgozók széles néprétegének gazdasági előre-jutása szempontjából, mint azt az extra-profitban érdekelt és a térben pozícióit gyorsan változtatgató globalista pénzügyi „elitek” révén valaha is remélhetnék. Ezért is áll közelebb egymáshoz gazdasági szempontból a régen munkásmozgalminak – kommunistának – nevezet elképzelés és a gazdasági fejlődés útját követő nemzeti gondolat.

A globalista pénzügyi „elit” úgy próbálja elterelni a figyelmet minderről – és közben kifogja a szelet a valódi megoldás vitorlájából –, hogy mondva csinált ál-identitástudatokat épít a tudatlan befolyásolására (például LMBTQ+), és a hétköznapi tapasztalat komfortjának – hamis „helyreállításának” – reményére hivatkozva hamis légvárakat kínál, és ezeket a hamis légvárakat befolyásolási övezetei (tudatipara és aktivista-hálózata) révén sulykolja, így felhasználva ezeket a nemzetiek hagyománytisztelőivel szemben, és a nemzetiek ellen játssza ki a reménykedők hitét és érzelmi meggyőződéseiket.

2. Történelmi háttér

Fel kellene ismerni azt, hogy már Engels is a kommunisták és liberálisok összefogásáról beszélt a konzervatívok ellen – azóta azonban már kialakult a neoliberális globalisták pénzügyi elitjének osztálya is, mely sokkal nehezebben leváltható egy „hagyományos” forradalom által. Ráadásul Engels szerint a konzervatívok legyőzése után a kommunistáknak majd a liberálisokat kell legyőzniük, de ez még eddig mindig fordítva sikerült, különben nem is alakulhatott volna ki a neoliberális globalista pénzügyi „elit” hálózata az elmúlt évszázadokban, és látványosan felgyorsulva az elmúlt néhány évtizedben.

Engelstől (1847/1959, 363. o.), a *Kommunizmus alapelveinek* utolsó bekezdése a következőképpen szól:

„Végül Németországban még csak ezután következik be a burzsoázia és az abszolút monarchia döntő harca. Mivel azonban a kommunisták addig nem számíthatnak a döntő harcra önmaguk és a burzsoázia között, amíg a burzsoázia nem uralkodik, a kommunistáknak érdeke segíteni, hogy a burzsoák a lehető leghamarabb uralomra jussanak, hogy aztán a lehető leghamarabb ismét megdöntsék őket. A kommunistáknak tehát a kormányokkal szemben mindenkor a liberális burzsoák pártjára kell állniuk, s csak attól kell őrizkedniük, hogy osztozzanak a burzsoák önámításaiban, vagy pedig hitelt adjanak arra vonatkozó csábító

állításainak, hogy milyen üdvös következményei lesznek a burzsoázia győzelmének a proletariátus számára. Az egyedüli előnyök, amelyeket a burzsoázia győzelme a kommunistáknak nyújtani fog, a következők lesznek: 1. különféle engedmények, amelyek megkönnyítik a kommunistáknak alapelveik megvédését, megvitatását és terjesztését, s ezzel megkönnyítik a proletariátusnak egy szorosan egybeforrt, harcra kész és szervezett osztályává való egyesülését; és 2. az a bizonyosság, hogy az abszolút kormányok bukásának napjától kezdve a burzsoák és a proletárok közötti harc kerül sorra. Ettől a naptól kezdve a kommunisták pártpolitikája ugyanaz lesz, mint azokban az országokban, ahol a burzsoázia már most uralmon van.”

Engels idézetének fogalmai szerint az abszolút monarchiát kell legyőzni – ők lennének a mai konzervatívok –, és ebben a liberális burzsoázia fog segíteni, majd pedig utóbbiakat kellene legyőzniük a kommunistáknak, mivel a munkások úgyszólván elégedetlenek lesznek a tőkés kizsákmányolókkal. Ez utóbbi – kommunisták győzelme a liberálisok, majd korunkban neoliberaisok (régén nemzeti burzsoázia, ma globalista pénzügyi „elit”) felett – azonban teljesen lehetetlennek tűnik.

Magyarországon a rendszerváltásnak nevezett időszak után több koalíciós kormányból a sokkal kisebb neoliberális SZDSZ (Szabad Demokraták Szövetsége) irányította a sokkal nagyobb MSZP-t (Magyar Szocialista Párt, a Magyar Szocialista Munkáspárt rendszerváltás utáni utódja), vagyis a fark csóválta a kutyát a pénz-befolyásoláson keresztül, és szolgálták ki már akkor is a globalista pénzügyi „elit” céljait. Az elv nem változott, csak a szereplők. Ezt már korábban is felismerték, és a nemzeti burzsoázia helyett a gyarmati burzsoázia elleni harcra szólítottak fel, vagyis a mai megnevezéssel a globalista pénzügyi „elit”-et és kiszolgálóikat tekintették ellenfeleiknek:

„A marxista-leninista társadalomtudomány szerint a burzsoázia társadalmi szerepe a történelmi fejlődés során változott. A feudalizmus bomlása idején a feltörekvő burzsoázia harca a polgári forradalmakra, az új kapitalista termelési viszonyok kialakítására és megszilárdítására, a termelőerők gyors fejlődésére vezetett. A kapitalizmus fejlődése során azonban a burzsoázia haladó erőből a társadalmi fejlődés gátjává, reakciós erővé vált. Lenin szerint ez főként a kapitalizmus utolsó, hanyatló, imperialista szakaszát jellemzi, amelyben a burzsoázián belül a monopolisták szűk rétege, a fináncoligarchia válik a termelőeszközök túlnyomó részének urává. A kapitalizmus ellentmondásainak ezzel járó végső kiéleződése mellett a burzsoázia ebben a korszakban már a parazita, önmagát túlélő osztály szerepét játssza. Ettől fogva a marxizmus-leninizmus már csak a gyarmati vagy a gyarmati elnyomás alól újonnan felszabadult országok nemzeti burzsoáziáját tekinti haladónak, amennyiben részt vesz országa tényleges függetlenségéért, az elnyomó ország burzsoáziájától való gazdasági és politikai elszakadásért folytatott harcban.”³

Az adott elnyomó ország tőkései helyett ma már a globalista pénzügyi „elit” hálózataról beszélhetünk, akik több „fronton” bebetonozták, bebiztosították magukat (tudásközpontok, ál-civil szervezetek, aktivisták, médiafelületek, politikusok), és manipulálják a kommunistákat is.

A globalista pénzügyi „elithez” képest a nemzeti tőke a kisebb, azaz gyengébb ellenállásra képes csoport a kommunistákkal szemben, és a kommunisták ezért a nagyobb „vad” (globalista pénzügyi „elit”) levadászása/elejtése helyett a kisebbre utaznak, pont saját ideológiájuk ellenében, és mindeközben nem látják be, hogy ezzel önmaguknak is ártanak, hiszen céljaikat így sohasem érhetik el.

³ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Burzso%C3%A1zia> (Letöltés: 2025-09-27)

A lényeg az, hogy a magyar nemzeti oldal és a magyar kommunisták (bal-liberálisoknak is mondhatnám) ne egymás ellen acsarkodjanak, hanem a globalista pénzügyi „elit” ellen, akik a nemzetieket ellehetetlenítik, a bal-liberálisokat pedig megvezetik, kihasználják és pénzelik a nemzetiek ellen. Az egyoldalúság itt abban van, hogy a fő ellenfél/ellenség a globalista nagytőke (globalista pénzügyi „elit”), ami mindent leural.

Amikor a globalista pénzügyi „elit” által megvezetett kommunisták szándékuk szerint a nemzetiek ellen erőszakkal lépnek fel, akkor az ellen nem ágal a globalista pénzügyi „elit” és médiabirodalmuk illetve politikusaik sem, mert szélsőbalos sakkbábúik nem ellenük – vagyis a globalista pénzügyi „elit” ellen harcolnak (pedig a kommunista ideológia jegyében éppen ez lenne a jól beláttat érdekük és céljuk, ám a globalista pénzügyi „elit” anyagi juttatásai eltántorítják ettől a szélső-baloldalt és könnyebb célpontot keresnek), így a globalista pénzügyi „elit” legnagyobb ellenfeleit, a szuverén nemzetek képviselőit és szimpatizánsait támadják a kommunisták.

A mai nemzetiek és kommunisták gazdasági ellenfelei elsősorban a globalista pénzügyi „elit” és hálózatuk, és csak másodsorban kibékíthetetlenek ellenfelek a mai nemzetiek és kommunisták, ha nem tudnak megállapodni az egymás gyarapodására épülő, a 1.) hagyományokat tisztelő, 2.) liberális jogokat a kölcsönös tisztelet alapján megtartó és 3.) a szociális hálót és juttatásokat a gazdasági lehetőségek keretein belül biztosító demokráciában.

A közös cél – a globalista pénzügyi „elit” legyőzése – mentén végre új párbeszéd indulhatna a nemzeti oldal és a baloldal (vagy a nemzeti jobb és esetleg nemzeti baloldal – nem a „nácikra” gondolva) között idehaza, és más országokban is.

A lényeg éppen a közös megbeszélés újólagos lehetősége lenne, mivel kommunista szempontból megjelent egy új „osztály”: a globalista pénzügyi „elit”, akiknek nem csak a termelőeszközök vannak birtokukban, hanem az erről való beszéd, narratíva is, a média- és aktivista-hálózatuk révén. Mindenki más pedig teátrálisan el van nyomva, cenzúrázva, retorikailag kiforgatva, lejáratva, ellehetetlenítve.

Lehetséges-e, hogy nemzetiek és kommunisták (vagy jobb esetben nemzeti jobbközép és baloldal, utóbbit egyértelműsítve, ha lehet egyáltalában ilyenről beszélni, és nem fából vaskarika, tehát, ha nem csak internacionalista baloldal létezik, hanem lehetséges volna nemzeti baloldal is, de nem náci szempontból) felismerjék közös hatalmaskodó „uraikat”, a globalista pénzügyi „elitet”, akik fennhatóságként kívánnak uralkodni felettük? Lehetséges-e, hogy egységesített erővel felismerjék valódi ellenfeleiket, sőt közösen leküzdjék a globalista pénzügyi „elitet” – akár csak országhatáron belül –, akik bár még annyira hatalmasok is és titokzatosak saját hálózataik révén?

Ha mindez naiv délibáb – mármint az, hogy lehetséges nemzeti bal és ráadásul összefogásuk a nemzeti jobbközéppel –, akkor lehetetlen a párbeszéd fonalának felvétele, és még inkább elmélyül a szakadék a szekértáborok között. Pedig nem nehéz azt belátni, hogy a globalista pénzügyi „elit” parazitaként használja ki az adott tér-idő helyzetnek megfelelően a saját magának optimális ideológiát, ideológiákat – bár mindig vannak, akik a saját ideológiájukat pénzért elárulják, vagy olyan lehetőségeket magyaráznak bele saját lepénzelésük védelmében, ami majd az adott ideológiát végső soron győzelemre segíti, ám ez önbecsapás és az adott ideológia híveinek becsapása.

Most nem arról akartam beszélni, hogy az eddigi nagy politikai ideológiákat a parazita globalista pénzügyi „elit” mindig és mindenhol a saját céljainak megfelelően használta ki, használja ki. Ez csupán egy ténymegállapítás volt, és ha ennek tudatában vagyunk, könnyebb elengedni az ideológiai befolyásolást is.

3. A párbeszéd fontosságáról

A párbeszéd lehetőségének megteremtése a XXI. század első negyedének végén a legnagyobb feladat azóta, hogy az érvelések által vezetett párbeszéd ellehetetlenült, és az érzelmileg felerősített narratívák kibékíthetetlenül agresszióig fajult, elválasztva egymástól barátokat, sőt családtagokat is – és mindezt kiknek az érdekében? Ez csupán a globalista pénzügyi „elit”-et segítő hatalmon maradni, kijátszva egymás ellen az adott nép tagjait, és nem engedi az adott népet, még kevésbé adott nemzetet – nemzeteket –, hogy egészében tekintve fejlődhessen/-ek, biztosítva legyen önrendelkezésük, alapvető jogaik és szociális biztonságuk.

Amiről beszélek, az egy stratégiai lépés az elnyomó globalista pénzügyi „elit” ellenében, de nem a hagyományos felállást követve: kommunisták és liberálisok versus konzervatívok, hanem a kommunisták – jobb esetben nemzeti bal (nem félreértve nácik) – és nemzeti jobbközép versus globalista pénzügyi „elit”. Majd ezt követően vitatkozzanak. (A neoliberaisok amúgy is mindig többnyire a globalista pénzügyi „elitet” pártolják, és a kommunisták sem találják meg ideológiai számításaikat a neoliberaisokkal való szövetségben, hiszen a globalista neoliberaisok inkább lefizetik a kommunistákat, így a liberálisok a kommunista ideológiát a kommunisták számára végső soron ellehetetlenítik, de ebbe most nem megyek bele.)

A konzervatívok, jobban mondva: nemzeti jobb-közép oldaláról támogatnák azokat a nemzeti balos igényeket, mint például nem globalista pénzügyi „elit” által befolyásolt mezőgazdaság és élelmiszeripar teljes lánc: termelés–feldolgozás–értékesítés. Ilyen előnyök többek között a kisebb ökológiai lábnyom, a társadalom összetartása, esetleg újra szervezett termelészövetkezetek (termelőeszközök racionális közös fenntartása-használata), a barter, a kis gazdaságok oszt-rák mintájú adómentes „Heuriger”-jei⁴, azaz kvázi borozós hideg büféi a saját gazdaságból 2x2 hétre évente, az élelmiszerbiztonság egészségügyi és nemzetgazdasági téren – mind az egyéni bevásárlókosár, mind az össztársadalmi GDP és változatainak szempontjából –, és még sorolhatnánk, a munkások többszintű támogatása (oktatási, szociális, pénzügyi, stb.).

Mégis mi a fontosabb? Egy ideológia képviselője (mondjuk a kommunizmusé vagy a globalista neoliberalizmusé), melyet legtöbbször előbb-utóbb „túlhajtának” és ezért erősen félre-sikerül valamilyen szempontból, vagy az, hogy adott nép és nemzet (először talán „saját portánkon sepregezzünk”, mielőtt internacionálisan az egész világot kívánnánk megjavítani⁵) szempontjából biztosítottak legyenek a leginkább lényeges, nélkülözhetetlen, fontos hagyományok, emberi

⁴ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Heuriger> (Letöltés: 2025-10-09)

⁵ A kommunisták végső célja az, hogy megszüntessék az osztálykülönbségeket. Tisztán az ideológiai elképzelés szempontjából nem a munka és a tulajdon elosztását akarják újra tervezni – mint azt a megvalósítások gyakorlatában valójában tették –, hanem marxista ideológiai szempontból fel akarják számolni a „munkát” és a „tulajdont”, mint fogalmi absztrakciókat, és a „tőke”, mint fő fogalmi absztrakció ellen harcoltak, ami ugyanúgy meghatározza a „munkást”, mint a „tőkést” és a tulajdonviszonyokat. Ez így olyan fogalmi utópia, melyet sehol sem tudtak átültetni a gyakorlatba (a hibrid rezsimú Kínában, vagy erőltetetten Észak-Koreában sem, előtte pedig a leninista és sztálinista Szovjetunióban sem), de a vallási kommunákban kis méretekben igen, már Marx és Engels előtt és tőlük függetlenül (lásd erről Engels 1844 nov.-1845 febr./1959.). A kommunista elképzelésről lásd: Chattopadhyay, 2013.

jogok, szociális intézmények? Persze minden ideológia más-más intenzitással képviseli ezeket, de nem lenne lehetséges egy egészséges arany középút? A kölcsönösen hasznos „arany középút” nem hinném, hogy ideológia-mentes ötlettelenség, éppen a 3 régi-új ideológia (konzervativizmus-liberalizmus-kommunizmus, újólag nemzeti identitás/szuverenitás – neoliberalizmus–neokommunizmus, woke stb.) viszonylagos harmóniájára törekszik, a mindenkit leuraló globalista pénzügyi „elit” helyett.

4. Kompromisszumok

Kompromisszumok nélkül mindez nem megy, sőt nemhogy nem fog sikerülni, hanem el sem kezdődhet egy új párbeszéd. Mi kell ahhoz, hogy mégis lehetőség legyen erre? Valamit mindkét oldalnak fel kell adnia azért, hogy helyette többszörös legyen a végeredmény általánosan érett haszna.

1.) A kommunisták szerint a nemzeti nagytőke kicsiben reprodukálja a globalista nagytőkét, ezért számukra elfogadhatatlan a nemzeti jobb-közép legfelső pénzügyi rétegének „luxizása”, ami teljesen érthető még nemzeti oldalról is abból a szempontból, hogy a luxustermékek utáni bevételek nem elsősorban a hazai bevételeket (áfa, adó stb.) gyarapítják. A „kinevelt” nemzeti burzsoázia feladata ugyanis a nemzeti mecénás⁶-lét, a gazdasági fejlődés biztosítása és kisebb-nagyobb sorscsapások idején az összetartozás minden értelemben való képviselése és erősítése, nem pedig a szerzett vagyon akár csak részleges elherdálása, tágabb értelemben külföldre való kivitele (bizonyos üzleti körökben az adott kultúra miatti reprezentációs költségek ésszerű határokra belül elfogadhatóak, de most nem ez a lényeg). Ez a nemzeti nagytőkéseken múlik.

2.) Másodsorban a kommunisták számára elfogadhatatlan az, hogy a szerintük reakciós (vagyis kommunista-ellenes) tőkések a kommunisták szerinti társadalmi haladást gátolják, és a konzervatívok csak saját pozícióikat védik, elvtelenül, ideológia nélkül (erre már lenne megoldás, ugyanis a nemzeti identitás filozófiáját már korábban kifejtettem, lásd: Müller 2022, 2023b).

3.) Ugyanakkor mindkét oldalról – nemzeti szuverenisták és kommunisták – fontos az, hogy ne engedjenek a globalista pénzügyi „elit” nyomásgyakorlásának, pénzbeli kecsegtetéseiknek, és együttesen tudjanak ellenállni a zsarolásnak éppúgy, mint a pénzügyi kísértéseknek.

4.) A kommunisták, ha továbbra ragaszkodnak a szó szerinti marxizmushoz – úgymond „hitteszerűen” –, egy önmagában tisztán és torzításmentes sokszor és sokféleképpen kipróbált, de sohasem megvalósult humanista elmélethez, akkor be kell látniuk, hogy a gyakorlatban ez bizonyos szempontból részlegesen módosítandó, és inkább a baloldali, úgymond szociális érzékenységre kellene koncentrálniuk, mintsem a teljes közgazdasági struktúra globális méretű megváltoztatására.

Bár kisebb vallási kommunákban részben-egészen már korábban megvalósult a kommunizmus (erről maga Engels írt, lásd Engels 1844 nov.-1845 febr./1959), de ez internacionális szinten elképzelhetetlen (erről és a többi visszasságról lásd: Müller 2023a, illetve Orthmayr 2023). Ki merne abban bízni, hogy az alapvetően törzsi bázisú arab társadalmak és országok feladják vallási fundamentalizmusukat akkor, amikor náluk még nem történt meg a felvilágosodás? Ez pedig érvényes az Európába migráltak többségére is. A felvilágosodás, mint észvallás világtör-

⁶ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Mec%C3%A9n%C3%A1s> (Letöltés: 2025-10-11)

téneti fázisa volt szükséges ahhoz, hogy az ateista bázisú kommunizmus társadalom-mérnökös-kódése egyáltalában megszülethessen és kipróbáltassék tér-időben különböző helyeken, és a tanulságokat ezekből leszűrve végül a nemzeti identitás, nemzeti szuverenitás fontosságát a XXI. század második évtizedében megértsük, és ennek érdekében nemzeti összefogásra szólítsunk fel.

A nemzetközi, nemzetek feletti (transznacionális, szupranacionális) hálózatban érdekelt a globalista pénzügyi „elit” és a kommunisták is (utóbbiak az internacionális eszme miatt), illetve a bal-liberálisok újabb verziói is (zöld ideológia, LMBTQ+ stb.), valamint hasonlóan nemzetek feletti érdekei vannak a neoliberálisoknak is. Ezért a globalista pénzügyi „elit” hatalmi taktikája az, hogy hosszútávú közös stratégiának álcázva kihasználja és pénzeli a neoliberális és neokommunista politikai-aktivista-tudatipari-média-hálózatot, lebontva ezzel a mindekori nemzeti ellenállást maga előtt. Ezt kellene felismerni és nem engedni, hogy a globalista pénzügyi „elit” extra-profitjának érdekében megfosszanak minket önrendelkezésünkől, kultúránktól, jogainktól, intézményeinktől.

1. táblázat. Miket kell feladni a jövőben az eredményes összefogás érdekében a nemzeti szuverenisták és kommunisták részéről a globalista pénzügyi „elit” túlzott befolyásolásának visszaszorítása érdekében?

	Nemzeti szuverenisták	Kommunisták
Amit fel kell adni	„luxizás” a nemzeti nagytőkések részéről	internacionalizmus
Ami helyette kell	mecénás-lét és ideológiai következetesség	elsősorban nemzetben gondolkodás
A közös cél egy példája	a teljes mezőgazdasági lánc: termelés-feldolgozó-értékesítés nemzeti kézben való tartása – szuverenitási kérdésként és népegészségügyi kérdésként	a teljes mezőgazdasági lánc: termelés-feldolgozó-értékesítés nemzeti kézben való tartása – szociális és anyagi szempontú ellátásbiztonsági kérdésként, ugyanakkor népegészségügyi kérdésként
A közös cél érdekében	Nem engedni a globalista pénzügyi „elit” zsarolásainak és pénzügyi lekenyerezéseinek – főként gazdasági szempontból	Nem engedni a globalista pénzügyi „elit” zsarolásainak és pénzügyi lekenyerezéseinek – főként médialehetőség szempontjából

Forrás: saját szerkesztés

Mindenki tudja, hogy összefogva erősek vagyunk, de az egyének esendőek, és sokan az adott közösség ellenében sokszor saját boldogulásuk érdekében cselekszenek, a közösségi érdek racionálisan felismerhető hosszú távú céljai ellenére, ellenében (az erkölcsi cselekvésről lásd Orthmayr 2015). A többség azonban összefoghat, és nincsen arra kényszerítve, hogy az ismeretettek ellenére – végső soron, hosszú távon tekintve – önmaga hátrányára cselekedjen. Sem nekünk, az országnak – Európának és a világ népeinek – sem pedig a tágabban értett környezetünknek nem használ (Dasgupta and Tim 2023), ha közös célokban nem tudunk megegyezni egymással kisebb társadalmi körökben, vagy akár nagyobb társadalmi közegekben.

Ha az állampolgárok tisztában vannak az alapvető ideológiai törekvésekkel és tényekkel, valamint összefüggéseik lényegével, akkor engedhetnek annyit saját álláspontjukból, hogy az ne

forduljon át – végső soron – mindenki kárára elvakult fundamentalizmussá, erőszakos érdekérvényesítéssé, netán kiprovokált polgárháborúvá.

Források

- Chattopadhyay, Paresh (2013): Karl Marx and Friedrich Engels on Communism, In: S. A. Smith, *The history of communism*, Oxford Handbooks Online, Oxford University Press, pp. 37–52. <https://doi.org/10.1093/oxfordhb/9780199602056.013.002>
- Dasgupta, Partha and Besley, Tim (2023): Biodiversity – A Conversation with Sir Partha Dasgupta, In: *Annual Review of Economics*. 2023 sept. 13. pp. 755–773 <https://doi.org/10.1146/annurev-economics-042423-044154>
- Engels, Friedrich (1844 nov.-1845 febr./1959): Az újabban létrejött és még fennálló kommunista települések leírása. In: *MEM*. 2. kötet. Kossuth, Budapest, 490-503.
- Engels, Friedrich (1847/1959): A kommunizmus alapelvei. In: *MEM* 4. 348-363. o. Budapest, Kossuth Könyvkiadó.
- Müller Andor (2022): A nemzeti identitás, mint fenomén – logikai tábla és példák. https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2022-6/03_Muller.pdf In: Müller Andor (2022): *Identitásmenedzsment I.* MAGYAR GAZDASÁGFÖLDRAJZI ÉS TELEPÜLÉSMARKETING MŰHELY (MGTM) 6. KÖTET, Neumann János Egyetem, Kecskemét, ISBN: 978-615-6435-22-4, <https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2022-6/>
- Müller Andor (2023a): A kommunizmus gyakorlati mintaképei és a nagy társadalmi átalakítás kudarcának okai; „Hol rontották el a kommunisták?” álom és valóság a kommunizmusban. https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2023-4/03_Muller.pdf In: Müller Andor (2023): *Identitásmenedzsment II. – Ideológiák hálójában.* MAGYAR GAZDASÁGFÖLDRAJZI ÉS TELEPÜLÉSMARKETING MŰHELY (MGTM) 12. KÖTET, Neumann János Egyetem, Kecskemét, ISBN: 978-615-6435-78-1, <https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2023-4/>
- Müller Andor (2023b): A régi konzervativizmus fejlődése a XXI. századi nemzeti identitássá. https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2023-4/05_Muller.pdf In: Müller Andor (2023): *Identitásmenedzsment II. – Ideológiák hálójában.* MAGYAR GAZDASÁGFÖLDRAJZI ÉS TELEPÜLÉSMARKETING MŰHELY (MGTM) 12. KÖTET, Neumann János Egyetem, Kecskemét, ISBN: 978-615-6435-78-1, <https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2023-4/>
- Müller Andor (2024): A globalista pénzügyi elit történeti kialakulásáról és jelenkori összefüggéseiről. https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2024-5/02_Muller.pdf In: Müller Andor (2024): *Identitásmenedzsment III. avagy A globalista pénzügyi elit által diktált geopolitikai érdekérvényesítés hatalomtechnikai játszmái 2024-ben, és Magyarország helyzete, lehetőségei.* MAGYAR GAZDASÁGFÖLDRAJZI ÉS TELEPÜLÉSMARKETING MŰHELY (MGTM) 15. KÖTET, Neumann János Egyetem, Kecskemét, ISBN: 978-615-6435-92-7, <https://start.uni-neumann.hu/telemarket/kiadvanyok/2024-5/>
- Orthmayr Imre (2015): Erkölcsi cselekvés. Mi az?, In: *Elpis Filozófiatudományi Folyóirat*, 9(1), 5–16. 2015, <https://doi.org/10.54310/Elpis.2015.1.1>
- Orthmayr Imre: (2023): Lehetséges-e egyáltalán marxi értelemben vett kommunizmus? In: *Elpis Filozófiatudományi Folyóirat*, 16(2), 65–85. <https://doi.org/10.54310/Elpis.2023.2.6>
- <https://hu.wikipedia.org/wiki/Burzso%C3%A1zia> (Letöltés: 2025-09-27)
- <https://hu.wikipedia.org/wiki/Mec%C3%A9n%C3%A1s> (Letöltés: 2025-10-11)
- <https://hu.wikipedia.org/wiki/Heuriger> (Letöltés: 2025-10-09)